

§ 3. 1. Prowadzącym indywidualne gospodarstwa rolne, rolniczym spółdzielniom produkcyjnym oraz kółkom rolniczym, które zakontraktują pod uprawę zbóż konsumpcyjnych co najmniej 20% obszaru gruntów ornych gospodarstwa i wykonają ustalone w umowie minimum dostawy, przysługuje premia w gotówce w wysokości 50 zł za każde 100 kg zboża sprzedanego ponad ilości wynikające z minimum dostawy przypadającej z 20% obszaru gruntów ornych gospodarstwa.

2. Do obszaru gruntów ornych gospodarstw rolnych wlicza się grunty własne, grunty dzierżawione, jak również grunty Państwowego Funduszu Ziemi i inne, będące w zagospodarowaniu lub użytkowaniu, zarejestrowane w urzędowej ewidencji gruntów.

§ 4. 1. Producenci kontraktujący zboże mają prawo zakupu nawozów mineralnych w ilościach określonych przez Ministra Rolnictwa na warunkach bezprocentowego kredytu towarowego. Wysokość kredytu towarowego ustalana będzie w granicach wartości nawozów przysługujących z tytułu zawartej umowy kontraktacyjnej.

2. Jeżeli nawozy mineralne, które producent nabywa z tytułu zawartej umowy kontraktacyjnej na warunkach bezprocentowego kredytu towarowego, są sprzedawane w pełnych workach pakowanych fabrycznie i wskutek tego powstanie nadwyżka w stosunku do ilości nawozów wynikających z umowy, sumę bezprocentowego kredytu towarowego ustala się w wysokości odpowiadającej wartości nawozów zawartych w zakupionych pełnych workach.

§ 5. 1. Producentom, którzy w sposób należyty wykonali zobowiązania wynikające z zawartych umów kontraktacji zbóż, przysługuje bonifikata od cen nawozów mineralnych zakupionych w ramach uprawnień wynikających z kontraktacji zbóż w wysokości 40%, niezależnie od sezonowych obniżek cen na nawozy.

2. Bonifikatą od cen objęte będą nawozy zakupione przez producenta zarówno w ramach bezprocentowego kredytu towarowego (§ 4), jak i za gotówkę.

§ 6. 1. Spółdzielnie zrzeszone w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” zobowiązane są do zorganizowania odbioru i nieodpłatnego transportu kontraktowanych zbóż bezpośrednio od producentów, którzy zgłoszą jednorazową sprzedaż co najmniej 3 ton zboża ze swego gospodarstwa.

2. Koszty związane z transportem zbóż bezpośrednio od producentów będą refundowane spółdzielniom wymienionym w ust. 1 przez przedsiębiorstwa zgrupowane w Centrali Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ”.

§ 7. Minister Finansów zapewni spółdzielniom zrzeszonym w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”:

- 1) bezprocentowy kredyt bankowy na sprzedaż nawozów mineralnych producentom kontraktującym zboża,
- 2) środki finansowe z budżetu Państwa na wyrównanie bonifikat od cen nawozów, udzielanych producentom z tytułu kontraktacji zbóż (§ 5).

§ 8. 1. Minister Rolnictwa zapewni producentom kontraktującym odpowiednią ilość nasion zbóż w celu przeprowadzenia planowego odnowienia materiału siewnego.

2. Nasiona gryki dostarczać będzie producentom Centrala Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ”.

§ 9. W zakresie innych spraw związanych z kontraktacją zbóż, a nie uregulowanych odmiennie niniejszą uchwałą, mają odpowiednio zastosowanie przepisy uchwały nr 155 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1961 r. w sprawie zasad, zakresu i podstawowych kierunków kontraktacji produkcji roślinnej.

§ 10. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 379 Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1966 r. w sprawie kontraktacji zbóż, zmieniona uchwałami nr 253 z dnia 12 sierpnia 1968 r., nr 182 z dnia 1 października 1969 r. oraz nr 115 z dnia 28 lipca 1970 r.,
- 2) uchwała nr 232 Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1968 r. w sprawie poprawy warunków kontraktacji gryki,
- 3) uchwała nr 66 Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1971 r. w sprawie kontraktacji zbóż (Monitor Polski Nr 21, poz. 137),
- 4) decyzja nr 94 Prezydium Rządu z dnia 10 sierpnia 1970 r. w sprawie przyjmowania mieszanek zbóż kłosowych na poczet zawartych umów kontraktacji zbóż.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Rolnictwa, Finansów, Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz Prezesowi Zarządu Głównego Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

266

UCHWAŁA Nr 143 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 lipca 1971 r.

w sprawie cen skupu zbóż.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się ceny skupu zbóż w następującej wysokości (w złotych za 100 kg):

	w skupie z kontraktacji	w skupie rynkowym
1) żyto	300	300
2) pszenica	400	400
3) jęczmień browarny	360	—
4) jęczmień do przetwórstwa	340	340
5) owies	300	300
6) mieszanka zbożowa	—	280
7) kukurydza	—	370
8) gryka	825	825
9) proso	—	600

2. W skupie kontraktowanego jęczmienia mogą być stosowane dopłaty za wyrównanie ziarna, ustalane przez Przewodniczącą Państwowej Komisji Cen na wniosek Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu uzgodniony z Ministrem Rolnictwa.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może — na wniosek Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu złożony w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa — zmieniać w zależności od sytuacji rynkowej ceny skupu kukurydzy, gryki i proso oraz ustalać premie i dopłaty do cen skupu wymienionych w ust. 1.

4. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Przewodniczącą Państwowej Komisji Cen uwzględni przy ustalaniu cen nasion zbóż relacje cen określone w ust. 1.

§ 2. 1. Ceny określone w § 1 dotyczą produktu podstawowej jakości.

2. Produktem podstawowej jakości jest produkt odpowiadający 2 stopniowi czystości oraz 2 stopniowi wilgotności.

3. Ceny skupu produktów o jakości innej niż podstawowa ustalać będzie Przewodniczący Państwowej Komisji Cen na wniosek Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu uzgodniony z Ministrem Rolnictwa.

4. W razie dopuszczenia do skupu produktów o jakości nie odpowiadającej wymaganiom określonym w obowiązujących normach, warunki ich przyjmowania oraz ceny skupu ustalać będzie Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa oraz Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen.

§ 3. Przy skupie zboża od państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej i państwowych gospodarstw rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa lub przez niego nadzorowanych, a także podległych innym ministrom — stosuje się ceny skupu z kontraktacji, a jeżeli chodzi o zboża nie będące przedmiotem kontraktacji — ceny skupu rynkowego określone w § 1 ust. 1.

§ 4. 1. Państwowe gospodarstwa rolne, spółdzielnie produkcyjne i inne uspołecznione gospodarstwa rolne, dostar-

czające zboża bezpośrednio do najbliższego magazynu zakładów zbożowo-młynarskich „PZZ”, do najbliższej stacji kolejowej albo najbliższego odbiorcy wskazanego przez wymienione wyżej zakłady otrzymują tytułem zwrotu kosztów załadunku i dowozu — oprócz obowiązującej ceny skupu — dopłatę w wysokości 79 zł od 1 tony.

2. Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen do zmiany wysokości dopłat wymienionych w ust. 1.

§ 5. Tracą moc uchwały Rady Ministrów:

- 1) nr 213 z dnia 10 lipca 1962 r. w sprawie cen skupu zbóż, wraz z późniejszymi zmianami,
- 2) nr 202 z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie kontraktacji zbóż oraz cen zbóż i pasz treściwych, wraz z późniejszymi zmianami,
- 3) nr 81 z dnia 20 kwietnia 1971 r. w sprawie cen skupu ziarna kukurydzy.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Finansów, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Rolnictwa oraz Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

267

UCHWAŁA Nr 154 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1971 r.

w sprawie udziału Naczelnej Organizacji Technicznej oraz zrzeszonych w niej stowarzyszeń naukowo-technicznych w intensyfikacji gospodarki i rozwijaniu nowej techniki.

Rada Ministrów stwierdza, że w realizacji planu gospodarczego i intensywnego rozwoju techniki w latach 1971—1975 niezbędny jest aktywny udział Naczelnej Organizacji Technicznej i zrzeszonych w niej stowarzyszeń naukowo-technicznych, w szczególności w następujących głównych zadaniach:

- kształtowaniu programu i realizacji rozwoju technicznego i gospodarczego kraju,
- intensyfikacji działalności twórczej robotników, inżynierów i techników,
- zwiększonym udziale w popularyzacji i w stosowaniu racjonalizacji, wynalazczości i nowej techniki w produkcji,
- pogłębieniu współpracy z Komitetem Nauki i Techniki i innymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz radami narodowymi, zjednoczeniami i zakładami pracy,
- wzmoczeniu działalności technicznej kół stowarzyszeń naukowo-technicznych w zakładach pracy wśród inżynierów, techników i robotników,
- rozwoju społecznego ruchu wynalazczości i racjonalizacji,
- rozwoju szkolenia zawodowego i doszkalania oraz różnych innych form podnoszenia kwalifikacji kadr robotniczych i inżynierjno-technicznych,
- usprawnianiu działalności wydawniczej i informacyjnej popularyzującej nową technikę, nowatorstwo techniczne, racjonalizację, oszczędność materiałów i wynalazczość.

W związku z tym Rada Ministrów na wniosek Naczelnej Organizacji Technicznej uchwała, co następuje:

§ 1. Naczelna Organizacja Techniczna (NOT) i zrzeszone w niej stowarzyszenia naukowo-techniczne zapewnią zwiększony udział inżynierów i techników w pracach nad podnoszeniem poziomu technicznego i organizacyjnego procesów produkcyjnych i inwestycyjnych, zwiększaniem wydajności pracy, podnoszeniem jakości produkcji i obniżką jej kosztów, a także nad pełnym wykorzystaniem istniejących rezerw, w szczególności w zakresie przerobu i wykorzystania surowców i materiałów krajowych.

§ 2. 1. W kształtowaniu i realizacji polityki Rządu w sprawach rozwoju technicznego i gospodarczego kraju konieczne jest wykorzystanie w szerszym niż dotychczas zakresie działalności NOT i zrzeszonych w niej stowarzyszeń naukowo-technicznych.

2. Współdziałanie NOT i stowarzyszeń naukowo-technicznych ze wszystkimi jednostkami gospodarki narodowej powinno dotyczyć i przyczyniać się do podnoszenia poziomu technicznego i organizacyjnego procesów produkcyjnych i inwestycyjnych, zwiększania wydajności pracy, podnoszenia jakości produkcji, obniżki jej kosztów oraz pełnego wykorzystania istniejących rezerw.

3. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i dyrektorzy zjednoczeń w większym niż dotychczas stopniu korzystać powinni z opinii specjalistów zrzeszonych w stowarzyszeniach naukowo-technicznych NOT przy opracowywaniu i ocenie podstawowych założeń rozwojowych poszczególnych zakładów, branż i całych dziedzin gospodarczych.